

Belem Gradu, razvidna je iz naslova. Omenjamo samó, da jo krasi deset jako lepih slik s češke razstave. Dobro bi bilo, da se je tudi za izletnike slovenske izdala takšna spomenica!

»**Stražilovo**«, srbski list za pesništvo, pouk in književnost, izdajal bode letos zopet v Novem Sadu g. *Jovan Grčić*. I list izhaja vsako nedeljo na jedni pôli in veljá za vse leto 5 gld.

Jana Nerude zbrani spisi. Toliko da se je osušil grob nedavno umrlega pisatelja in prvega listkarja češkega, že se izdajajo njega zbrani spisi, katere ureduje Ig. Hermann. Kakó težko so pričakovali te nove izdaje, to se vidi najjasneje iz tega, da se je précej tisti dan, ko je izšel prvi zvezek (»Drobne klepy. Růžné kresby humoristické«) razposlalo do 20.000 izvodov. Resnično, od Čehov se nam je učiti marsikaj, sósebnó pa, kakó naj se podpirajo književna podjetja!

Tristoletnica Komenskega. Po vsi Avstriji, lahko se reče, po vsem svetu, pripravljajo se pedagoški krogi, da kár najdostojneje poslavé spomin vélikega Komenskega, ki je vsemu pouku in vsi vzgoji odmeril pravi in prirodni pot, oprostivši šole duhomornega mehanizma. Najsijajneje sevéda poslavé Čehi slavnega svojega rojaka. V Pragi se je že meseca vinotoka 1890. leta ustanovil poseben odbor za slavnost, ki se bode vršila dné 28. sušca t. l.; ta odbor deluje tudi na to, da bi se v posebnem »Muzeji Komenskega« v Pragi zbrali Komenskega spisi v izvornem jeziku in v prevodih, dalje shranile podobe, katere je Komensky sam risal za šole, podobe mest, kjer je živel, iz kratka, da bi obsezal namerjani muzej vse, kar se dostaje njega življenja in delovanja. Češka učiteljska društva so odmerila ves triletni prispevek, da se nakupijo potrebne stvari. V národnem gledališči praškem se bode na večer pred slavnostjo bržkone predstavljala kakova igra, katero je Komensky sam spisal za svoje učence; dné 28. sušca pa bode velika slavnostna akademija. — Iz hrvaškega »Napredka« posnemljemo, da izdá »Pedagoški književni zbor« za svoje člane spomeniški spis o delovanji Komenskega in tudi krasno sliko njegovo. Kaj pa pri nas?

Poljski roman. »Ona«, powieść przez *Maryę Rodziewicz*, Kraków, Warszawa 1890. Sirota brez očeta in matere to je — ona, Kostusia. Živi pri rojakih v gradu na deželi, na pol domača, na pol dekla. Gospodar ima v mestu na vseučilišči sina — medika, domá dve hčeri, »ki govorita z očetom francoski, s seboj angleški, a s Kostusijo — nikako« (9.) Zató le-tá največ dela in — molči. S pomočjo gospe tete vodi gospodinjstvo, in zató govorita ujec in gospá ž njo časih z glasom protektorjev ali pa se šalita, pri gostih pa jo vsi — prezirajo. Toda Kostusia je iskrena, preprosta in jako hvaležna. Ima dobra načela, prirojeno logiko, jasen um in veliko (dobre) trdne volje. Zvečer sedí navadno sama v svoji sobici, a tovariš ji je — cvrček. Pride Sewer Stamierovski, prijatelj domačega sina, in opazi, da ima uboga rojakinja rada tega njegovega prijatelja. Njemu (Seweru) bi radi dali hčer Feló, ali on se zaljubi v Kostusijo. Otroška ljubezen med domačim sinom in siroto izgine, ali zató jo ljubi Sewer in ona njega. Nje pestunja živi samotno v lesu; tu se vidita on in ona, tu in blizu na materinem grobu; povesta si, da se ljubita. Ali nazaj v grad gresta po toliki sreči — »žalostna, vedno bolj žalostna« (66.). To je čudno! Sewer ne more ostati v gradu, gre k óčimu, ali tajno zahaja k svoji dragi. To ljubezen opazijo ujec in drugi ter se silno srdé, sósebnó teta. Ona Sewera ne sme več videti, toda on jo čaka večkrat ves brezupen. Potem ga óčim preganja, ker bi si rad prisvojil njega imetek. Zató ga draži, a veliko razdražnost je podedeloval Sewer po očetu, draži, dokler se Sewer ne vrže nánj kakor divja zver. Ali zvežejo ga in zapró v vrtno hišo, kjer ga hoče óčim držati — do smrti (!) Kostusia čaka, čaka, zboli, in ozdravi jo stara dojka, katera gré potem in zvé vse o